

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI İKİNCİ HİKÂYE: MADAM LORA İLE TALÂT

Numan Keser

Talât

■ 93 Harbi'nden bu yana Rusya'nın elinde olan Kars, Ardahan, Artvin ve Batum'u geri almak isteyen Osmanlı Devleti, Turancılık idealinin de etkisi ile 1914-1917 yılları arasında bir savaşa niyetlendi. Kafkasya cephesinde bir hayli yorulan Osmanlı Devleti Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkarken, 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi sonrasında Rusya da Cihan Harbi'nden çekilmek zorunda kaldı. Savaşın son günlerinde Rusya görevinde olan Talât, ağır günlerin, kanlı bıçaklı gecelerin izlerini hafızasından silmek ister gibi Petrograd sokaklarında yürüyordu. Kendi kendine itiraf edemese de bu yürüyüşün başka bir sebebi daha vardı. İki gün önce Petrograd işçileri iktidarı ve mevcut düzeni protesto eden büyük bir gösteri yapmıştı. Talât ayaklanma esnasında Catherine Oteli'nin balkonundaydı. Bavullarını toplamaya başlamış, yolculuk için gün sayıyordu. Bir sigara içmek için çıktığı balkonun sokağa bakan manzarasında kalabalığın dışında, kaldırımda oturan genç bir kadına tesadüf etmişti gözleri. Uzun bir müddet gözünü ondan alamayıp seyre dalmıştı kadını. Neden sonra askerlerin müdahalesi gösteriye dâhil olunca, ortalık hepten karışmış, genç kadını gözden yitirmişti Talât.

Bugün Petrograd sokaklarında bir parça avare yürüyen adımlarının arasında, kendi kendine itiraf edemese de tatlı bir tesadüfün umudu vardı yine. Gördüğü andan beri aklından çıkaramadığı bu genç kadını tekrar görme arzusu önüne geçemediği bir şekilde içini sarmıştı. Tekrar tekrar hayal ediyordu kadının görüntüsünü zihninde. Uzun, upuzun saçları vardı. Güneşten ve sabah mahmurluğuna bulanmış bir sarıdan almıştı rengini bu canlı saçlar. Alnının üst kısmı biraz bozulmuş olsa da muntazam bir örgü ile arkasındaydı bütün saçları. Rengi beyazdan griye döndüğü aşikâr olan kirli bir elbisenin içinde öylece olanı biteni seyreden bu esrarengiz kadın, yırtık çoraplarına,

eskimiş rugan ayakkabılarına, pörsümüştü saçlarına rağmen bir tanrıça kadar güzeldi o kaldırımın eşiğinde. Genç kadını balkondan seyretmesine rağmen onun gözlerindeki mavilik, ışık huzmeleri arasında oynaşmayı ve kendini ispat etmeyi başarmıştı bir şekilde. Dahası en sefil en umutsuz zamanlarda bile yitirilmeyen o asalet duygusunun gücü ile başı dik bir manzara sergilemişti kadın. Büyük bir ihtimalle tüm bunları yaptığından bihaberdi elbette ama gören bir gözün ıskalayamayacağı cinsten bir güzellik vardı Talât'ın karşısında.

Petrograd sokaklarının bulvardaki fırına çıkan ara yolunu taze hamur kokuları sarmıştı yine. Talât otele dönmeye karar veren ayaklarının peşinden sürüklenen bir gölge gibi hissiz ve istemsiz bir şekilde yürüyordu delik deşik olmuş kaldırımın üzerinde. Derken fırının kapısının aralandığını fark etti birden. Akşam inmişti şehre, kapının ardında sarı sıcak bir ışık sızdı sokağın kasvetli kahverengisine. Ardından belli belirsiz bir kadın silueti ışığın içinden doğup, kahverengiye bulandı hızlıca. Talât, nerede görse tanıyacaktı bu gölgeyi. "Nihayet." diye geçirdi içinden. "Nihayet." Günlerdir içten içe, kendine bile itiraf edemeden aradığını o gölge karşısındaydı sonunda. Kadını ürkütmeden çekinerek uzaktan, belli etmeden takip etti bir müddet. Üç sokak aşağı indiler, duvarları yosunlu bulvarı da geçtikten sonra köhne bir apartmanın bağıra bağıra açılan demir kapısının sesiyle beraber içeri girdi kadın. "Demek burada yaşıyor." dedi Talât. Bekledi. Yanacak ışıktan genç kadının dairesini de tayin edecekti. İkinci kattaki daire aydınlanıverdi.

Talât bir müddet bu apartmanın önüne gelip gitti. Kadın kaçta evden çıkıyor, eve kaçta giriyor, evin ışıkları gece ne zaman sönüyor, genç kadın pencerenin önünden günde kaç defa geçiyor, perdeler saat kaçta açılıyor, kaçta çekiliyor hepsini ezberledi. Genç kadına dair hiçbir şey bilmemesine karşın onun evinin bütün kurallarını bütün hareketlerini ezberlemişti. Bir yerlerde mi okumuştü, birinden mi duymuştu hatırlamıyordu ama zihninde hep aynı cümle dönüp dururdu böyle zamanlarda. "İçinde yaşayan insanlara benzer evler." Doğruydü. Her ev sahibinin nefesiyle şekil alırdı. Sahibiyle uyur, sahibiyle uyanırdı. Bu uzun dostluk sonunda hem eşya hem mekân karşısındaki muhatabına benzerdi. Pencerelelerin bile gözleri vardı sanki her evde. Her evin penceresi sahibinin gözlerini andırırdı. Yorgun pencereler vardı, hasta pencereler, genç ve umutlu olanları da vardı elbet. Fakat genç kadının pencereleri bunların hiçbirisi gibi değildi. Talât'ın daha önce gördüğü hiçbir pencere ile aynı değildi. Sırrını kendine saklayan bir sessizlik vardı kadının pencerelerinde. Büyük çok büyük bir sessizlik. "Sessiz pencereler de varmış meğer." diye iç geçirdi Talât. Genç kadının pencereleri sessizdi.

Bir müddet böyle ev seyri ile vakit geçip gitti gitmesine ama Talât artık bir adım atmaya karar vermişti. Gecedden hazırladığı mektubunu dairenin posta kutusuna bırakacaktı. Yarın yapacaktı bunu, söz verdi kendine. Yarın mektup sahibine ulaşacaktı.

Muhterem Hanımefendi,

Cesaretimi hadsizlik olarak görmeyin. Uzun zamandır sizi seyretmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bendeniz Türk subayı Talât K. Sizi gördüğüm ilk günden beri hayalinizin peşinde uçuşan bir pervaneden farksızdır yüreğim. Maksadım sizi ne rahatsız etmek ne de huzursuz. Biçare bir âşığın kimseye zararı dokunmamıştır şimdiye dek, emin olunuz. Maksadım, beni bilmeniz ve dahi beni görmeniz. Haddimi aştığımı düşünmeyecekseniz, sizden bir nişan bekleme saadetine beni layık görün ve beni dünyanın en bahtiyar âşığı kılın. Ola ki siz de beni görmek isterseniz yarın saat yedide bulvardaki fırının önünde sizi bekliyor olacağım. Bana bu saadeti çok görmeyin lütfen.

Talât

Lora

Kendine hazırladığı kahvaltının sefilliğine bakarak iç çeken Lora, içine düştüğü bu vaziyetin korkunçluğunu düşünüyordu. Bir zamanlar evlerindeki hizmetçilerin bile önüne kurulmayacak bu sofraya artık onun kaderi olmuştu. Savaş onu ve ailesini büyük bir yıkıma sürüklemişti. Kardeşlerini ve babasını savaşta yitirmişti. Bir ay önce de annesini kaybetmişti Lora. Hasta annesine aylarca sabırla bakmış, eline geçen azıcık parayla da ancak ilaç masraflarını çıkarabilmişti. Bir yıldır bir terzi atölyesinde sökük pantolonları onarıyor, askerlerin gömlekleri dikiyor, küçük de olsa geçimini sağlayacak kadar bir para kazanmayı başarıyordu.

Hayatı aynı olağan akış içinde seyreden Lora, sabahları işe gidiyor, her akşam işten çıktıktan sonra fırına uğrayıp tekrar eve geliyordu. Yavaş yavaş annesinin yokluğuna da alışmıştı artık. Yalnız yaşamak ilk başlardaki gibi korkutmuyordu onu.

Son zamanlarda bir gölge gibi onu takip eden Talât'ın en başından beri farkındaydı. Talât'ın gözlerinin onda olmadığı zamanlarda o da Talât'ı şöyle bir süzmüş, bir hayli de beğenmişti. Ama kimdi bu yabancı? Ondandır ne istiyordu? Görüntüsünden belliydi kötü bir adam olmadığı. Babasının düşmanlarından biri değildi belli ki bu adam. Rus olmadığına da emindi pekâlâ. O zaman neyin nesiydi bu yabancı?

Posta kutusundaki mektubu defalarca okudu. Hiçbir kelimedede kötülük sezeemedi. Nasıl olmuştu o da bilmiyordu ama içinde bu adama karşı sonsuz bir güven duygusu yeşerivermişti. Bir hayli düşündü gidip gitmemeyi ama nihayetinde gitmekten başka çaresi olmadığını kabul etti. Çünkü eğer gitmezse içi içini yiyecekti. Kim bilir, bu şansız hayatın nihayet ona küçük bir iyiliği ducacaktı belki de.

O gün yine her zamanki gibi sabah iş için hazırlandıktan sonra evden çıktı. Terzi atölyesinden içeri girdiğinde başında öyle bir sersemlik vardı ki, söküük düğmeleri nasıl diyecek, yarım kalmış teyelleri nasıl tamamlayacak kendi de bilmiyordu. Düşündüğü tek şey Talât oluvermişti. Bir de geçmek bilmeyen saat. Saati yediye yaklaştıran kadar akla kararı seçti Lora ve nihayet akşamı akşam etmişti.

-İyi misin Lora?

-Ee, ee, evet iyiyim.

-Emin misin yavrum, sabahtan beri pek bir dalgınsın sanki.

-Biraz yorgunum efendim, sanıyorum bu sebepten.

Atölye sahibi ihtiyar kadının bile dikkatini çekmişti Lora'nın bu hâli. Neyse ki vakit tamamı. Onu fazla sıkıştırmasına zaman kalmadan atölyeden dışarı attı kendini. Hızlı fakat bir o kadar kararsız adımlarla bulvardaki fırının yolunu tuttu Lora.

Talât

Otele döndüğünde başı hâlâ dönüyordu Talât'ın. Aman yarabbi! Neler olmuştu öyle. Bu kadar çabuk, bu kadar kolay! İnanılır gibi değil. Meğer Lora da âşık olmuş ona. Meğer Lora da onu seyretmiş o sokaklarda. Lora...

-Sen Rus değil misin, neden adın Lora küçüğüm?

-Annem İngiliz, babam Rus benim.

Uzun uzun sohbet etmişlerdi fırının önündeki masaya oturup. Belki birkaç saat belki birkaç yıl sürdü bu sohbet. Talât farkında değildi zamanın. Lora ailesinden, kendisinden, hayatından bahsetti uzun uzun. Elle tutulur hiçbir şeyi kalmamış zavallı bir kadındı. Yalnızdı her şeyden evvel. Bütün ailesini kaybetmişti. Talât'ın hatırladıkça bile içini acıtan bir vaziyetti bu. Sohbet esnasında yüzündeki merhametin bir acıma duygusu olarak Lora'ya tesir etmesinden bile endişelenmişti. Sık sık kendini kontrol etmek zorunda kalmıştı Lora'nın acılarıyla dolu hayatını dinlerken.

Sıra Talât'a geldiğinde sohbetin rengi biraz olsun açılmıştı nihayet. Talât'ın hayatı Lora'ya göre daha renkli ve acısızdı. Türkiye'deki ailesinden ve hayatından bahsettikçe Lora'nın yüzünde güller açmıştı. Talât, Lora'nın onu nasıl güzel dinlediğini düşündü sabaha kadar. Bir insan bir insanı ancak bu kadar içten ve güzel dinleyebilirdi çünkü. Sol avucuna oturduğu suratının gölgeli tebeşümlerinde sıcacık bir yuvanın kokusunu almıştı Talât. Sohbet esnasında da kararını vermişti zaten.

-Benimle gel Lora, seni yanımda götürüyüm beraber güzel bir hayat kuralım seninle.

-
- Neler söylüyorsun Talât, tanışalı birkaç saat oldu.
- Senin de içinde bir bayram sevinci yok mu Lora? Senin de için ısınmadı mı bana?
- Isındı, çok ısındı hem de Talât. Seni sanki senelerdir tanıyor gibiyim.
- O hâlde nedir bu çekincen küçüğüm? Gel, beraber gidelim. Yemin olsun ki seni mutlu edeceğim.
- Talât...
- Canım...
- Pekâlâ.

Talât uzandığı yatakta gecenin sohbetini tekrar tekrar başı sarıp zihninde seyrediyor, en ufak ayrıntıyı bile atlamaktan korkarak sanki bütün hatırayı en baştan, yeniden yaşıyordu. Lora'nın "Pekâlâ." deyişindeki o masum teslimiyeti ömrünün sonuna kadar unutmayacağına sözler veriyordu. Lora ona Tanrı'nın bir emanetiydi. Bu emaneti koruyacak ve her zaman sevecekti.

2 Yıl Sonra...

Lora

Türkiye'ye gelip evlendikten sonra ilk yılları bir masal gibi geçmişti Talât ve Lora'nın. Talât'ın ailesi Lora'yı kendi kızları gibi benimsemiş, ona yabancılığına hiç hissettirmemişti. Yaşadıkları küçük kasabanın halkı da Lora'yı sevmiş bağrına basmıştı. Anadolu insanının içinde bir yerlerde bir yabancıya karşı saklı merhameti hep vardı. Anadolu insanı kucak açandı, yuva verendi, bereketti. Lora da bu cömertlikten nasibini almıştı nihayetinde. Talât'ın baba evine yakın bir sokakta küçük bir yuva kurmuşlardı kendilerine. Lora'nın en yakın arkadaşı -kendisinden yaşça epey büyük olmasına rağmen- Abacı Osman Efendi'nin karısı Ebe Naciye olmuştu. Ebe Naciye Lora'ya hem annelik hem komşuluk hem de arkadaşlık ediyordu. En büyük sırdaşı en yakın dostu oluvermişti kısa süre içerisinde. İlk yıllar Talât da gözünün içine bakardı Lora'nın. Her şey bir masal gibiydi Lora için. Her gece uyumadan evvel Tanrı'ya şükreliyor, kötü günlerin ardından ona sunduğu bu hayat için dualar sıralıyordu.

Kasabada Lora'ya "Madama" diyorlardı. Özellikle kasabanın bütün kadınları ev gezmelerine, ufak tefek davetlere, dış hediklerine, sünnetlere, düğünlere Madama'yı da davet ediyordu. Lora'nın kırık Türkçesi, kibar ve ince hareketli vücut yapısı herkesin çok hoşuna gider, Lora'yı keyifle seyredilerdi. Lora bu küçücük kasabanın sıradan ve sıkıcı hayatına yeni bir renk olarak doğmuştu.

- Ben bir limonata rica edeceğim canım.

Kasabalının limonata ile tanışması da Lora sayesinde olmuştu. Lora, misafir olduğu her evde aynı istekte bulunurdu. Limonata... Evde limon var mıdır,

yok mudur hiç düşünmez ilk selamlaşmadan ve hâl hatır sormadan sonra hemen limonatasını rica ederdi kibarca.

Bazı evlerin genç kızları limonatanın nasıl yapılacağını bilemeyince Madama Lora bütün kibarlığı ve kırık Türkçesinin verdiği muziplikle hızlı bir limonata tarifi verir, kasabalı bu enteresan içecek bu sayede tanışmış olurdu.

Bir de kahve keyfi vardı Lora'nın. Elbette bunu misafir olduğu evlerde içemezdi. O zamanlar kasabada kahve sadece Madama'nın evinde bulunurdu. Meraklı kadınlar sırf kahvenin tadına bakmak için Lora'ya misafir olur genellikle de "Aman zift gibi bir suymuş bu canım!" diyerek kahveye tövbe ederlerdi. Kahve limonata kadar sevilmemişti kasabada. Limonata'yı Lora sayesinde herkes severdi. Hakikaten o zamanlar hayat bir limonata tadında sürüp gitmişti herkes için. Kasaba canlanmış, Rus gelin herkesin gözbebeği olmuş, Talât'ın işleri yoluna girmişti.

Birinci yılın sonunda kasabada bir bayram havası esiyordu. Talât kasabada pek sevilen bir gençti. Hâliyle evliliği ve karısı

da gözdeydi. "Madama hamile!", "Madama hamile!" diye kulaktan kulağa haber yayılmaya başlamıştı bile. Lora sevinçten uçuyordu. Sevdiği adama bir çocuk verecek olmak tarif edilemez bir mutluluktan onun için. Dokuz ay boyunca bütün kasabalı Lora'ya ihtimam gösterdi. Fakat en çok Abacı Osman Efendi'nin karısı Ebe Naciye ilgilenmişti Lora ile. Dokuz ayın sonunda doğumu da Ebe Naciye yaptırmıştı. Fakat Naciye Hanım'ın yüzündeki ifade bebeği Lora'ya uzatırken herkesin içine bir kurt düşürmeye yetmişti.

Ebe Naciye, yılların verdiği tecrübe ile bebekte bir sıkıntı olduğunu anlamıştı. Nitekim geçen yıllar Naciye Hanım'ın yanılmadığını ispat edecekti. Bebeğin adını Umaç koydular. Umaç doğuştan engelli bir bebek olarak dünyaya gelmişti. Hem zihinsel hem de fiziksel engeli vardı zavallı yavrunun. Talât, erkek evlat beklerken kız doğuran Lora'ya karşı zaten tavırlıyken üstüne bir de bebeğin bu durumu eklenince hepten çekilmez bir adama dönüşüverdi. Eski Talât'tan eser kalmamıştı artık. Hem ailesi hem de komşular "Yapma, etme Talât, Allah'ın gönlüne güç gider." deseler de nafileydi. Talât bütün umudunu ikinci bebeğe bağlamış erkek bir çocuk bekliyordu. Lora daha kendine geleme-

den, Umaç'ın sorumluluğu altında yorgun düşmüş bir vaziyetteyken bir yıl sonra tekrar hamile kaldı. Doğumda Ebe Naciye'nin yüzünü dikkatle seyreden komşular derin bir nefes alıp bu sefer sağlıklı bir bebeğin dünyaya geldiğini anlamışlardı. Fakat gel gör ki, bu bebek de kızdı. Adını Türkan koydular. Türkan güzelliği ile daha bebekken kasabada nam salmıştı. Ahali sırf merakından gelip Türkan'ı görmek isterdi. Bir bebekte bunca güzellik şaşılacak şeydi. Tabi Talât bu güzellikleri görecektir durumda değildi. Hepten kendini kaybetmiş hem evini hem çocuklarını hem de Lora'yı ihmal etmeye başlamıştı. Öyle olurdu ki günlerce eve uğramadığı bile olurdu. Dedikodular arasında şehirde kendine bir dost edindiği bile vardı. Kasabanın ekâbir ihtiyarları kahvehanede Talât'a lanet ediyor, masum Lora'nın günahına girdiği için her gün Talât'a intizar ediyordu.

Birkaç ay sonra Talât hepten ortadan kayboldu. Lora iki çocuğu ile bir başına kalmış, kasabalının merhametine sığınmıştı. Epey bir zaman kanlı gözyaşı döken Lora paraya ihtiyaç duyunca eski mesleğine geri dönmek zorunda kaldı. Evde ufak tefek tadilat işleri yaptı. Gömlek yamaladı, elbise dikti, pantolonlar kısalttı, sökükle onardı. Kasabalı neredeyse bile isteye gömleğini, pantolonunu yırtıp Madama'ya getirirdi sırf biraz olsun yardım edebilmek için. Zaman geçti, Lora kıt kanaat çocuklarını büyüttü ama Talât'tan ne bir haber ne bir mektup geldi.

Umaç odasından hiç çıkmaz, kimseyle konuşmaz, solumaz söylemez bir kızdı. Herkes onun bu hâlini bildiği için kimse bu durumu yadırgamazdı. Türkan'ın güzelliği annesini bile geçmiş, kaderine inat bir gösterişle büyüyüp iyiden iyiyeye serpilmişti. Sarhoş bir âşığı bile vardı. Sabaha karşı Türkan'ın camına dayanır, sabahlara kadar serenatlar yapardı. Allahtan kasabalı durumu fark edince yaka paça sarhoşu uzaklaştırıp gözdağı verdi de bu serenatlar kısa zamanda kesildi.

Lora, Ebe Naciye ile sabahlara kadar dertleşirdi. Hâlini, kederini bir tek ona dökerdi. Tek başına evi çekip çevirmekte zorlanan Ebe Naciye bir gece Lora'ya beraber yaşamayı teklif etti.

-Kızım, senin de hâlin ortada benim de. Gel birbirimize can yoldaşı olalım. Ana kız beraber yaşayalım. Kapat evini, al eşyanı gel yanıma. Hem kira derdin olmaz hem de azıcık da olsa rahata erersin.

-Naciye anne, nasıl olur bilmem ki? Çocukların kızmasın sonra sana?

-Adı batsın hepsinin, ne karışır onlar benim düzenime. Sen kendini düşün yavrum, bırak beni. Ev üstüne ev olmaz deme. Beni evden sayma zaten, şurada ne kadar ömrüm kaldı. Evim de malım da senindir.

-Ah anne...

-Gel he de bu işe, üzme beni yavrum.

-Pekâlâ anne.

Lora, Naciye Hanım'ın yanına yerleştikten kısa bir süre sonra tek dostunu, annesi olarak gördüğü en yakın arkadaşını da kaybetti. Belki de Naciye Hanım öleceğini hissettiği için ölmeden evvel Lora'ya başını sokacak bir ev bırakmak için bu planı yapmıştı. Diğer türlü gözü arkada kalacaktı.

Umaç, hiç değişmedi hiç iyileşemedi. Yeni eve taşındıktan iki yıl sonra geçirdiği ateşli nöbete yenik düşüp o da hayatını kaybetti. Lora bir de evlat acısıyla sınandı. Geriye sadece Türkan ve o kaldı. Naciye Hanım'ın evinde yapayalnızdılar.

Türkan'ın isteyeni çoktu. Fakat Türkan'ın gönlü Ferhat'taydı. Ferhat Kunduracı Selim'in oğluydu. Lora bu aileyi yakından tanıyordu. Varlıklı, saygılı, temiz bir aileydi. Bu izdivaca karşı çıkması için hiçbir sebep yoktu. Madem ikisi de birbirini sevmiş, kuralım yuvalarını dedi Madama.

Türkan'ı gelin ettikten sonra hepten yalnız kaldı Lora. Bu hayatta hiç kimse kalmamıştı. Ta ki Rusya'dan o mektup gelene dek. Teyzesinin kızı ne yapıp edip seneler sonra da olsa kuzeninin izini bulmuş, onu Rusya'ya çağırıyordu. Her hikâye başladığı yere geri döner derler. Lora'nın hikâyesi de başladığı yere dönecek gibiydi. Uzatmadı, bir mektupla kuzenine cevap yazdı.

Sevgili Raşa,

Seneler sonra da olsa, ailemden birine mektup yazıyor olmak benim için ne kadar kıymetli bir duygudur, tahayyül edemezsin. Geçen otuz beş senede başımdan neler geçti, ne badireler atlattım inan bana tüm bunları yazarak anlatmam mümkün değil. Bir şekilde bugüne gelmeyi başardım. Nasıl başardığımı ne sen sor ne ben söyleyeyim.

Burada ailesiz bir kıza aile olan nice dostlarım, komşularım, akrabalarım oldu. Hiçbirinin hakkını ödeyemem. Görmezden gelirim nankörlük etmiş olurum. Ama inan bana içimdeki boşluk hiçbir zaman dolmadı kardeşim. Tıpkı yanlış saksıya ekilmiş bir çiçek gibi serpilip büyümeye çalıştım. Hiçbir zaman vatanım neresi bilemedim. Nereye ait olduğumu anlayamadım. Bir masal gibi başlayan hikâyem gün geldi kâbusum oldu. İstemedim. Ötesini daha fazlasını hiç istemedim. Yanlış da olsa saksımı sevdim. Suyumu güneşimi verin yeter dedim. Bugünlere geldim.

Tez vakitte kucaklaşmak, dertleşmek kaybettiğimiz günlerin yasını tutmak yerine önümüzdeki zamanın kıymetini bilerek diz dize göz göze muhabbet etmek isterim.

Sevgiyle, Lora.

Türkan

26.07.1956

İzmir

Annemin, kırık dökük hikâyesini anlatmak bana nasipmiş. En başından, ilk gününden beri her şeye şahidim. Babamla tanışmalarından tutun da annemin bu kasabadaki son gününe dek her şeye ben şahidim. Kimisine kulağımla kimisine gözümle şahit. Hikâyenin son perdesi... Annem ben evlendikten sonra kuzeninden aldığı mektubun sevinciyle bavulunu hazırlayıp ülkesine geri döndü. Bunca kaybın içinde kuzeninden gelen mektup ona ve köklerine ait tek şeydi. Sıkı sıkıya sarıldı o mektuba ve uçarak gitti ülkesine.

Madam Lora kırık dökük bir hikâyenin kurbanı olarak kaldı hep aklımda. Büyük umutlarla çıktığı yolun sonu hüsrarla bitti. Bir hayat kurmak nasıldır? Sıfırdan, hiç yoktan bir hayat inşa etmek. Bunu annemden öğrendim ben. Yılkılışı da o öğretti bana üstelik. Annem hayatımda gördüğüm hem en büyük zafer hem en büyük yıkımdı.

Kalbi kırık kadınların hikâyeleri anlatılarak bitirilemez. Ancak yaşanarak görülerek gerçek anlamda idrak edilir. Madama'nın yani annem Lora'nın hikâyesi de o türdendi. En başından beri kendimi gizleyerek anlattığım bu hikâyenin bir sonu yoktu. Gerçek hikâyelerin sonu olmaz. Sonlar biz istediğimiz için vardır. Lora'nın hikâyesi hiç bitmedi. Madama bir yerlerde yine limonatasını isteyip zarafetiyle herkesi büyülemeye devam etti belki, kim bilir. Rus gelin, Madam Lora... Neredesin şimdi? Ne yapıyorsun? Yorgun mu düştün yoksa? Acın tekti ama adın çoktu. Hangisiyle seslensem duyarsın beni? İçlerinden biri olsun çıkar da gelir mi?

Limonata... Bir limonata daha... Hepsi Madama'ya...